

Τεύχος 3, Μάρτης 2006

Περιεχόμενα

Θρησκευτικά.....	2
Παγκόσμια Κοινωνικά Δικαιώματα	4
Euromayday 2006: Τι έγινε στην πανευρωπαϊκή συνάντηση του δικτύου Euromayday στο Μιλάνο; Μια μικρή κριτική περιγραφή.....	6
«Οδική Ασφάλεια» – Επιτήρηση.....	15
Αναθυμιάσεις από το Κυπριακό Τηλεοπτικό Τοπίο.....	16
Καρτάς και Κοινωνικά Κέντρα ή Η Αλίκη Μέσα στον Καθρέφτη.....	19
Fortress Europe – Η Ευρώπη θεωρεί τους μετανάστες ανεπιθύμητους	21
Cyclown Circus (Β΄ μέρος).....	23
Ο Δράκος... ..	28
Ομοφυλοφιλία.....	30
Για τις Φάλιες	31

Θρησκευτικά

Το κυπριακό σχολείο (και κράτος) είναι στενά συνδεδεμένο με την εκκλησία, που βρίσκεται παντού: στην πρωινή προσευχή, στα σύμβολα μέσα κι έξω από την τάξη, στους υποχρεωτικούς εκκλησιασμούς και στο μάθημα των θρησκευτικών. Αυτό δημιουργεί αρνητικό κλίμα, που φτάνει και στα όρια του ρατσισμού, για τα παιδιά που ανήκουν σε άλλη θρησκεία ή που δεν πιστεύουν σε καμία.

Στους νέους κανονισμούς μπορεί ο μαθητής να πάρει απαλλαγή από εκκλησιασμούς και θρησκευτικά, όμως εξακολουθεί να είναι υποχρεωμένος να βλέπει ορθόδοξα σύμβολα και να συμμετέχει σε ορθόδοξες προσευχές. Έτσι, αυτή η αλλαγή δεν είναι αρκετή για το σεβασμό της θρησκευτικής διαφορετικότητας κάποιων μαθητών. Ακόμα, τελευταία, έχει ξεκινήσει μια συζήτηση για την μείωση των ωρών διδασκαλίας των θρησκευτικών, όπου όμως ακούγεται μόνο η φωνή της εκκλησίας κι όχι των μαθητών και μάλιστα αυτών που πιστεύουν σε άλλη ή καμία θρησκεία.

Το τι και πώς διδάσκεται στα Θρησκευτικά διαμορφώνει και το πώς αντιμετωπίζονται αυτά τα άτομα.

Στα θρησκευτικά μαθαίνουμε:

ότι μία είναι η αληθινή θρησκεία και θεός. Μέσα όμως με την επαφή με τους συμμαθητές μας βλέπουμε ότι υπάρχουν κι άλλες.

ότι η ορθόδοξη είναι η καλύτερη και ανώτερη από τις άλλες και μας μαθαίνει τον ανθρωπισμό. Το ίδιο δεν θα έλεγε κάθε θρησκεία;

Έτσι μας γεμίζουν το μυαλό μας όχι με σεβασμό για τον άλλο αλλά με καχυποψία. Έτσι, ακόμη και να απαλλαγεί ο «αλλόθρησκος» ή «άθεος» μας δημιουργούν μια ρατσιστική στάση απέναντί του.

Έπειτα τα θρησκευτικά είναι υποχρεωτικό και εξεταζόμενο μάθημα. Άρα αν κάποιος δεν καταφέρει να το περάσει τότε δεν περνάει την τάξη. Όμως γιατί είναι υποχρεωτικό να ξέρουμε την ιστορία και το δόγμα της εκκλησίας για να περάσουμε την τάξη. Θα γίνουμε έτσι καλύτεροι χριστιανοί;

Δεν είμαστε ενάντια στην θρησκευτική πίστη κανενός. Παλεύουμε για το δικαίωμα του κάθε μαθητή και πολίτη να πιστεύει σε όποια θρησκεία θέλει ή σε καμία χωρίς να περιορίζει την θρησκευτική πίστη του άλλου. Όμως για να γίνει αυτό θα πρέπει η εκκλησία να αποκοπεί από το σχολείο. Η θρησκευτική διαπαιδαγώγηση θα πρέπει να περάσει στη θρησκευτική κοινότητα έξω

από το σχολείο. Μέσα από το σχολείο θα πρέπει να μην προωθείται μία θρησκεία αλλά η πραγματική ισότητα κι αναγνώριση της διαφορετικότητας του άλλου.

Για αυτό πιστεύουμε ότι το μάθημα των θρησκευτικών δεν θα πρέπει απλά να μειωθεί αλλά να αλλάξει χαρακτήρα και να γίνει επιλεγόμενο.

Να γίνει θρησκευσιολογία και να διδάσκει ισάξια όλες τις θρησκείες.

Να γίνει επιλεγόμενο ώστε η θρησκευτική πίστη να μετατραπεί σε επιλογή και όχι σε υποχρέωση.

Να φύγουν τα σύμβολα, οι προσευχές και οι εκκλησιασμοί από τα σχολεία

Έτσι αν η θρησκεία γίνει επιλογή και όχι υποχρέωση, θα μπορούμε να μάθουμε για όλες τις θρησκείες ώστε να εξαλειφθεί ο φόβος για το άγνωστο. Επίσης θα αλληλεπιδρούμε σε ένα περιβάλλον ουδέτερο προς όλες τις θρησκείες γιατί η θρησκευτική πίστη είναι προσωπική υπόθεση και όχι προσπάθεια επιβολής του ενός προς τον άλλο.

Έτσι θα μπορέσει το σχολείο να προβάλλει τον σεβασμό στην διαφορετικότητα για ένα δημοκρατικό σχολείο, για μια δημοκρατική κοινωνία.

Αθηνά Καρυάτη

Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

yrecyprus@yahoo.co.uk

Παγκόσμια Κοινωνικά Δικαιώματα

Τα παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα πρέπει να πραγματοποιηθούν τώρα. Η εφαρμογή τους δεν μπορεί να περιμένει επειδή ο χρόνος τους είναι ο χρόνος του αγώνα – η μορφή τους καθορίζεται μέσα από το αίτημα για μια ζωή με αξιοπρέπεια. Τα δικαιώματα είναι το αποτέλεσμα της κοινωνικής σύγκρουσης- η οικειοποίηση της γης, των αγαθών και της ελευθερίας – η

κατάληψη της κοινωνικής δημοσιότητας και της καθημερινής πρακτικής της αυτο-οργάνωσης και της δημιουργίας κοινότητας. Το κράτος δεν είναι η πηγή/αρχή των δικαιωμάτων. Τα δικαιώματα δεν ορίζονται από τους πολιτικούς ή τους δικαστικούς θεσμούς, τα δικαιώματα είναι κάτι που παρέχουμε ο ένας στον άλλο. Ο αγώνας για τα παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα κτίζεται πάνω στις εξής προϋποθετικές ερωτήσεις. Ποιά είναι τα δικαιώματα μας; Και τι χρειαζόμαστε για μια αυτοκαθοριζόμενη ζωή; Το να αιτείσαι παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα σημαίνει να εξουσιοδοτείς τις ανάγκες των ανθρώπων.

Άρα το νόημα των παγκόσμιων κοινωνικών δικαιωμάτων είναι αρκετά συγκεκριμένο. Περιλαμβάνουν πρόσβαση σε φαγητό και νερό, ένδυση και στέγαση, το δικαίωμα στη φυσική και ψυχική υγεία, το δικαίωμα στη μόρφωση και το δικαίωμα συμμετοχής στην κοινωνική και πολιτιστική ζωή της κοινωνίας. Αυτά τα δικαιώματα πρέπει να ισχύουν για όλους ανεξάρτητα από φύλο, ηλικία, γένος, εθνικότητα ή προσωπικής παραγωγικότητας.

Το αίτημα των παγκόσμιων κοινωνικών δικαιωμάτων πάει πέρα από την οικουμενική διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ως το αίτημα των κοινωνικών κινημάτων και ως ο στόχος του κοινωνικού αγώνα ενάντια στην επισφαλή ζωή και τις συνθήκες δουλειάς, είναι περισσότερο από ηθική δέσμευση. Μέσα από την μόνιμη αναδιάρθρωση τους στον κοινωνικό ανταγωνισμό, η απαίτηση για παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα γίνεται πολιτική δύναμη που δεν μπορεί να αγνοηθεί ή να αποθηθεί μέσω πολιτικών διακηρύξεων. Τα παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα είναι ενοποιητικά επειδή είναι ο λόγος του αγώνα σε παγκόσμια κλίμακα.

Στον παγκόσμιο καπιταλισμό κάθε αγώνας για κοινωνικά δικαιώματα τείνει να είναι καθολικός επειδή απαντά σε κοινωνικά προβλήματα. Σε μια ιστορική κατάσταση όπου η επισφάλεια είναι και ήταν η κανονική συνθήκη ζωής και εργασίας για τους ανθρώπους στον παγκόσμιο νότο και για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες στα όρια των βιομηχανικών κοινωνιών και όπου η διαδικασία της προεκαριοποίησης λαμβάνει χώρα, και που καταλαμβάνει ένα ολοένα αυξανόμενο χώρο των βιομηχανικών κοινωνιών, το αίτημα για παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα γίνεται κατανοητό από ανθρώπους σε διαφορετικές περιοχές του κόσμου. Ο αγώνας στη Βολιβία

ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού, η καθημερινή προσπάθεια των προσφύγων να διαρρήξουν τους φράκτες της ευρώπης-φρούριο ή η διαμαρτυρία ενάντια στο νόμο Χαρτς IV στη Γερμανία και το αντίχτυπο τους στους άνεργους ανθρώπους υποδεικνύει την αναγκαιότητα των παγκόσμιων κοινωνικών δικαιωμάτων.

Τα παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα ως απαίτηση του κοινωνικού κινήματος ταιριάζει στις διαφορετικές πραγματικότητες της κοινωνικής πρόνοιας, νομοθεσίες εργοδότησης και κρατικής καταστολής μέσα στην οποία οι αγώνες διεξάγονται ανά το παγκόσμιο. Το να μιλάς για παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα σημαίνει να τονίζεις την ανάγκη του κοινού στην πολλαπλότητα της κοινωνικής σύγκρουσης. Αλλά η εφαρμογή των δικαιωμάτων αναφέρεται σε μεγάλες και σύνθετες προϋποθέσεις που πρέπει να ολοκληρωθούν – το άνοιγμα των συνόρων, την πραγματοποίηση του βασικού μισθού, τον περιορισμό της κλιματικής αλλαγής ή την κατασκευή κοινωνικής υποδομής. Σαν αποτέλεσμα, η συγκεκριμένη μορφή δεν εμπερικλύεται και δεν ορίζεται παντοτινά. Πρέπει να αναπτυχθεί στους διάφορους αγώνες.

Αλλά παρά το ότι τα παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα πρέπει να προσαρμοστούν στην κοινωνική πραγματικότητα, απλά δεν εμπερικλύονται στη νεοφιλελεύθερη, καταπιεστική και άνιση δομή των σύγχρονων κοινωνιών. Επειδή σπάζει την επισφαλή εργασία και την πίεση μιας πανταχού παρούσας αγοράς και επειδή ξεπερνά τον εθνικισμό και τον ρατσισμό μέσα από το αίτημα της παγκόσμιας αλληλεγγύης, ο αγώνας για τα δικαιώματα αναφέρεται σε μια ουσιαστική αλλαγή στην παγκόσμια κοινωνία.

Έτσι, το αίτημα των παγκόσμιων κοινωνικών δικαιωμάτων μπορεί να είναι η κατεύθυνση του αγώνα ενάντια στη Σύνοδο των G8 το 2007 στη Γερμανία και στην ανάπτυξη του πρωτομαγιάτικου κινήματος ενάντια στην επισφαλή ζωή και εργασία.

του Όλιβερ (Βερολίνο)

Μετάφραση Γρηγόρης Ι. (Λευκωσία)

Euromayday 2006: Τι έγινε στην πανευρωπαϊκή συνάντηση του δικτύου Euromayday στο Μιλάνο; Μια μικρή κριτική περιγραφή

..... με την ελπίδα έναρξης δημόσιου διαλόγου και την προοπτική πολιτικών παρεμβάσεων, συμμετοχών και συνδέσεων

Το παρόν άρθρο έχει σκοπό να δώσει μια κριτική περιγραφή για τη συνάντηση του Μιλάνου, τις συζητήσεις και τις αποφάσεις που πάρθηκαν εκεί, όπως τα είδαμε ως παρατηρητές (και ενεργοί συμμετέχοντες σε κάποιες ανεπίσημες κουβέντες).

Εισαγωγικά

- Το euromayday process εκφράστηκε μέσα από τις πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις/παρελάσεις στο Μιλάνο και τη Βαρκελώνη το 2004, κωδικοποιήθηκε με τη διακήρυξη του Μίντελσεξ στους αυτόνομους χώρους του Λονδίνου την ίδια χρονιά και συμβολίστηκε από τον Σαν Πρεκάριο στις κοινές ευρωπρωτομαγίες του 2005.

- Η επισφάλεια (precarity), η κεντρική έννοια «του κινήματος υπό δημιουργία» ορίζεται ως «η έλλειψη οικονομικής, κοινωνικής και συναισθηματικής ασφάλειας» και το πρεκαριάτο/επισφαλείς άνθρωποι/επισφαλώς εργαζόμενοι (precariat/ precarious people/precarious workers) είναι ο πολιτικός όρος που χρησιμοποιείται για να περιγράψει/εκφράσει αυτούς που υπόκεινται στην επισφάλεια και αγωνίζονται ενάντια της.

- Η επισφάλεια είναι η κατάσταση που χαρακτηρίζει τις ζωές ενός ολοένα αυξανόμενου μέρους της ευρωπαϊκής κοινωνίας και θεωρείται/ούμε ότι σχετίζεται με τις δομικές μεταμορφώσεις στον παγκόσμιο τρόπο της καπιταλιστικής (ανα-)παραγωγής.

- Η πρωτομαγιά είναι ιστορικά και κοινωνικά μια μέρα σύμβολο διεθνιστικής αντικαπιταλιστικής κινητοποίησης. Για αυτό έγινε και το επίκεντρο της δράσης του δικτύου/κινήματος.

Μετά την πρώτη προπαρασκευαστική συνάντηση στο Αμβούργο, το Νοέμβριο του 2005, ήρθε η σειρά του Μιλάνου να φιλοξενήσει τις ομάδες που στελεχώνουν το δίκτυο Euromayday και ασχολούνται με τη θεματική precarity (επισφάλεια). Μαζεύτηκαν περίπου 50 άτομα, από

διάφορες ομάδες και πόλεις της Ευρώπης, είτε για να συμμετάσχουν ενεργά στη συνάντηση είτε για να παρατηρήσουν το όλο εγχείρημα. Όπως ήταν λογικό, ο περισσότερος κόσμος ήταν από την Ιταλία. Τα θέματα της συνάντησης ήταν:

α) το περιεχόμενο των φετινών δράσεων, οι λέξεις κλειδιά και τα ζητήματα που θα μπου “μπροστά”

β) οι κοινές στρατηγικές με τις οποίες θα προπαγανδιστούν

γ) η δικτύωση, τα project δικτύωσης που λαμβάνουν χώρα μεταξύ των ομάδων που αποτελούν το Euroday network και

δ) το τι θα διοργανώσει η κάθε πόλη-πρωτοβουλία φέτος.

Οι μεγαλύτερες και πιο έντονες συζητήσεις έγιναν στο περιεχόμενο και τις στρατηγικές προπαγάνδισης. Το τέταρτο θέμα δεν συζητήθηκε καθότι ο χρόνος δεν έφτασε και πολλές πρωτοβουλίες δεν είχαν αποφασίσει τι θα κάνουν (η ενημέρωση θα γίνει ηλεκτρονικά).

Περιεχόμενο

Όσον αφορά το περιεχόμενο, φάνηκαν ξεκάθαρα τουλάχιστον δύο τάσεις.

Η μια τάση, προερχόμενη από την Ιταλία, θεωρούσε ότι είναι πια καιρός φέτος να μπου κάπως πιο συγκεκριμένα αιτήματα απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως π.χ. αυτόματο δικαίωμα ευρωπαϊκής πολιότητας με τη γέννηση, βασικό κοινωνικό εισόδημα, κλείσιμο των κέντρων κράτησης μεταναστών κ.α. Αυτή η τάση, έτσι όπως ανέλυε τα πράγματα, έδειχνε να εντοπίζει κάπως κεντρικά στην Ε.Ε. τους λόγους και τις τάσεις «πρεκαριοποίησης» (π.χ. οδηγία Μπολκεστάιν). Έτσι όπως την είδαμε εμείς (και όπως τουλάχιστον εκφράστηκε από κάποιους αλλά όχι όλους τους υποστηρικτές της) αυτή η οπτική φαίνεται να ασπάζεται το σχήμα «Αμερική-Ευρώπη-Ιαπωνία/ Κίνα», βλέπει ως κρίσιμο σημείο τη ριζοσπαστικοποίηση της Ευρώπης για να εμποδιστεί το νεοφιλελεύθερο σχέδιο και κρύβει νομίζουμε μέσα της μια αντι-ιμπεριαλιστική λογική. Επιπλέον, αν και σωστά προσπαθεί να μην «εθνικοποιήσει» το ζήτημα της επισφάλειας, τελικά τείνει να προσπερνάει την ιδιομορφία της κοινωνικής-ταξικής σύνθεσης του κάθε τόπου και το πλέγμα της καπιταλιστικής εξουσίας, που δεν έχει ακριβή όρια μεταξύ ευρωπαϊκού και εθνικού.

Δεν ήταν όμως και τυχαίο ότι η λογική των «αιτημάτων» και της κρυσταλλοποίησης ενός «εχθρού» εκφράστηκε κυρίως από ιταλικές ομάδες. Η θεματική precarity κατάφερε, μέσα από την ανάδειξη της στην Ιταλία, να διεισδύσει στον κυρίαρχο πολιτικό λόγο και φυσικά να κινδυνεύει να αφομοιωθεί από την κεντροαριστερά. Σε μεγάλα προεκλογικά poster του Κεντροαριστερού Συνασπισμού που συναντήσαμε στο μετρό του Μιλάνου είδαμε το «σήμερα επισφαλείς, αύριο δουλειά». Κάτι που δεν έχει σχέση με το «απεξαρτημένο από την εργασία

εισόδημα» που βάζουν οι ιταλικές ομάδες και που συνδέεται με το ανατρεπτικό πρόταγμα της «άρνησης της εργασίας» όπως εκφράστηκε το '70. Περισσότερο έχει σχέση με μια ηθική της (μισθωτής) εργασίας και την νοσηματοδότηση της ανεργίας ως (ατυχές συμβάν) θυματοποίησης. Με αυτό τον τρόπο μπορούμε να καταλάβουμε την ανυπομονησία των Ιταλών, καθώς βρίσκονται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι όπου το ζήτημα της «επισφάλειας» μπορεί να αξιοποιηθεί-«εθνικοποιηθεί» από τις αστικές δυνάμεις.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική ανυπομονησία για την έκφραση συγκεκριμένων αιτημάτων (αλλά όχι τόσο απέναντι στην κρυσταλλοποίηση ενός εχθρού στους ευρωπαϊκούς θεσμούς εξουσίας) εκφράστηκαν πολλές αντιδράσεις (δεύτερη τάση). Καταρχήν σχεδόν όλοι οι εκτός-Ιταλίας συμμετέχοντες, διαφώνησαν. Και αυτό γιατί προέρχονται από διαφορετικές πραγματικότητες, όπου το ζήτημα της «επισφάλειας» τώρα ανοίγει για τις ανταγωνιστικές ομάδες και δεν έχει γίνει καθόλου αναλυτική επεξεργασία, όπου ειδικά και γενικά αιτήματα, όπως το «κοινωνικό εισόδημα», δεν έχουν καμιά ιστορική αναφορά, όπου δεν υπάρχει κίνηση πάνω στο ζήτημα παρά αποσπασματικοί και ασύνδετοι αγώνες (όχι ότι στην Ιταλία υπάρχουν συνεχείς και σταθεροί αγώνες, αλλά υπάρχει πολύ μεγαλύτερη κοινωνική και πολιτική κινητοποίηση πάνω στο ζήτημα απ' ότι σε κάθε άλλη χώρα – εδώ φαίνεται και ο σημαντικός ρόλος των ιταλικών κοινωνικών κέντρων που λειτουργούν ως χώροι κοινωνικοποίησης, ριζοσπαστικού πολιτικού συμβολισμού και ως οργανωτικοί κόμβοι). Αντί λοιπόν της πρότασης για συγκεκριμένα αιτήματα προτάθηκε η έννοια-ομπρέλα «παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα» (global social rights): δηλαδή κοινωνικά δικαιώματα που δεν θα είναι αυστηρά συνδεδεμένα με την εργασία ή την υπηκοότητα/ πολιτότητα κάποιου/κάποιας (όπως τα ατομικά αστικά δικαιώματα), που είναι προϊόν των κοινωνικών αγώνων, που μπορούν να «πατήσουν» σε υλικές-ιστορικές συνθήκες ενός τόπου (π.χ. το δικαίωμα της πρόσβασης στο νερό που διακυβεύεται αυτή την εποχή στη Βολιβία) και συνάμα να αναδείξουν πως στον παγκόσμιο καπιταλισμό κάθε αγώνας για κοινωνικά δικαιώματα έχει παγκόσμια, καθολική διάσταση (π.χ. «ελεύθερη πρόσβαση στο νερό για όλους»). Έτσι μέσα από αυτήν τη γενική ομπρέλα-στρατηγική των «παγκόσμιων κοινωνικών δικαιωμάτων» κάθε τόπος μπορεί να επεξεργαστεί τις δικές του ιδιαιτερότητες, τα δικά του αιτήματα σε σχέση με την ιστορική (αλλά και παγκόσμια συσχετιζόμενη) πραγματικότητα που βιώνει[1].

Τελικά η κοινή κατάληξη της όλης συζήτησης ήταν κάτι σαν «να ισχύσουν και τα δύο»: θα ισχύσει δηλαδή η ομπρέλα του global social rights και το κύριο θέμα και κίνητρο των κινητοποιήσεων θα είναι η (ανάγκη-πρόταγμα) αυτό-οργάνωσης των επισφαλών εργαζομένων ενάντια στην επισφάλεια (precarious workers against precarity). Παρολαυτά στο κοινό κάλεσμα για το Euromayday θα υπάρχουν και πιο συγκεκριμένα αιτήματα που θα δίνουν πιο συγκεκριμένη μορφή για τα global social rights. Επιπλέον, συμφωνήθηκε πως ένας από τους κύριους στόχους των φετινών δράσεων και της «αντι-προπαγάνδας» (αλλά όχι μόνο) θα είναι συγκεκριμένοι θεσμοί της «ευρωπαϊκής εξουσίας». Πρόκειται σαφώς για μια λογική που, μαζί με τα «συγκεκριμένα αιτήματα»,

την πίεσε η πρώτη τάση που περιγράψαμε παραπάνω.

Τέλος, επί του περιεχομένου, έγινε κουβέντα και για το ζήτημα του ονόματος: Mondomayday (Κοσμοπρωτομαγιά), Euromayday ή σκέτο Mayday. Το πρώτο απορρίφθηκε αφού άλλες συνθήκες επικρατούν στην Ευρώπη και άλλες π.χ. στην Αφρική. Επιπλέον οι ομάδες του δικτύου προέρχονται μόνο από την Ευρώπη. Το Euro αμφισβητήθηκε ακριβώς γιατί βγάζει μια λογική επικέντρωσης στην Ε.Ε., στην πολιτική Ευρώπη, κάτι που η διαδικασία της Πρωτομαγιάς θέλει να το ξεπερνά. Αλλά και από την άλλη το σκέτο Mayday δεν δίνει κάποιο διακριτικό γνώρισμα σε σχέση με τις εθιμοτυπικές εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς που γίνονται από τα γραφειοκρατικά συνδικάτα κτλ. Το ζήτημα παρέμεινε ανοιχτό.

Μερικές κριτικές παρατηρήσεις εδώ:

Καταρχήν ο συγκερασμός των δύο απόψεων, δηλαδή και να τονιστούν κάποια καθολικά παγκόσμια δικαιώματα, αλλά και να μπουν κάποια πιο συγκεκριμένα αιτήματα στο κάλεσμα Euromayday, είναι αντιφατικός κατά τη γνώμη μας. Η ομπρέλα global social rights, έτσι όπως την καταλάβαμε, προτάθηκε ακριβώς για αυτό, για να μη συγκεκριμενοποιηθούν αιτήματα, για να είναι ένας ανοιχτός κώδικας επικοινωνίας, ζύμωσης, διαλόγου, ανάλυσης, δράσης που κάθε ομάδα θα επεξεργαστεί ανάλογα με τις τοπικές ιδιαιτερότητες.

Δεύτερον, η άποψη να τονιστούν οι ευρωπαϊκοί θεσμοί εξουσίας δεν είναι λάθος, αν δεν ξεχνάμε βέβαια ότι «ο εχθρός είναι και εδώ», δηλαδή πως η καπιταλιστική εξουσία είναι πλέγμα με παγκόσμια, ευρωπαϊκή και εθνική συνιστώσα (οι λιμενεργάτες πρόσφατα «έπιασαν» με τις δράσεις τους και το «εθνικό» και το «ευρωπαϊκό» αρκετά καλά) και αν δεν θέλουμε να οδηγηθούμε σε φαινόμενα που ζήσαμε με την «αντι-παγκοσμιοποίηση», δηλαδή σε «μεγάλα ραντεβού με το μεγάλο εχθρό» όπου πολλοί συμμετέχοντες απωθούν το ότι το κεφάλαιο είναι σχέση πανταχού παρούσα.

Τρίτον, και πιο σημαντικό, που δεν τέθηκε από πολλούς στη συνέλευση: Ποιος ορίζει τα αιτήματα; Μπορεί μια συνέλευση πολιτικών ακτιβιστών να το κάνει, σαν ένα άλλο πολιτικό γραφείο κόμματος; Υπάρχει γείωση στον πραγματικό επισφαλή, τον προσωρινό, τον άνεργο του κάθε τόπου;

Θέλουμε να θίξουμε εδώ την απουσία συστηματικής έρευνας που υπάρχει μέχρι τώρα. Τα αιτήματα έχουν νόημα για κάποιον αν προέρχονται από τον ίδιο, αν αναφέρονται στις υλικές συνθήκες εκμετάλλευσης του και όχι από άλλους που μιλούν εξ' ονόματος του, που τον βλέπουν σαν αντικείμενο και όχι σαν υποκείμενο (λενινιστική παράδοση). Η απάντηση σε αυτή την ένσταση, φάνηκε να είναι ότι «εμείς οι ίδιοι είμαστε πρεκάριοι», άρα τα αιτήματα που βάζουμε δεν είναι έξω από εμάς». Σίγουρα, έτσι είναι, ο κόσμος που συμμετείχε στη συνάντηση βίωσε την επισφάλεια, αλλά δεν μπορεί να ανάγει/ουμε τη σύνθεση των επισφαλών στο δικό σου/μας βίωμα/ ανάγκη/ επιθυμία.

{{{- Από την άλλη όμως δεν μπορεί να μην παίρνεις/ουμε ταυτότητα/θέση στον αγώνα, και να περιορίζεσαι/όμαστε στη ταυτοποίηση/αναγνώριση του αγώνα, πχ ...οι συμβασιούχοι/ωρομίσθιοι καθηγητές συγκρούονται με τη δημόσια/ιδιωτική διοίκηση του εκπαιδευτικού ιδρύματος/θεσμού....ας αναλύσουμε τους λόγους.

Η ουσία είναι να λειτουργήσεις/ουμε υποβοηθητικά στον αγώνα δημιουργώντας συνθήκες/δημόσιους χώρους/επικοινωνιακά μέσα για μια πιο αποτελεσματική διεξαγωγή του... συμμετοχή σε έναν αγώνα δεν σημαίνει απαραίτητα οργανωτική ανάμειξη, όπως facilitation δεν σημαίνει απαραίτητα πρωτοπορία}}}

Αυτό το τελευταίο φάνηκε να το έχουν καταλάβει κάποιες ομάδες και ιδιαίτερα οι Chainworkers[2]. Τι εννοούμε; Οι Chainworkers, πολύ εύστοχα, βλέπουν το precario όχι σαν μια

ταυτότητα αλλά σαν μια γλώσσα επικοινωνίας, σαν ένα τόπο «συνάντησης» όπου εκφράζονται βιώματα, ανάγκες και επιθυμίες. Για αυτούς ο κυριότερος σκοπός τους είναι όχι να οργανώσουν τους επισφαλείς, αλλά να εμπνεύσουν (inspira) και έτσι να ενεργοποιηθεί κόσμος για να αυτό-οργανωθεί και να “συνωμοτήσει” (conspira, δηλαδή να μπει σε δράση, σε κίνηση). Με άλλα λόγια, για αυτούς το Euromayday, ο San Precario κτλ. είναι εργαλεία, για να ενεργοποιηθούν οι επισφαλείς (και όχι μόνο), να συμμετάσχουν, να βάλουν τα δικά τους αιτήματα και να κάνουν τους δικούς τους αγώνες (τους οποίους οι Chainworkers θα υποστηρίξουν αλλά φυσικά δεν θα οργανώσουν).

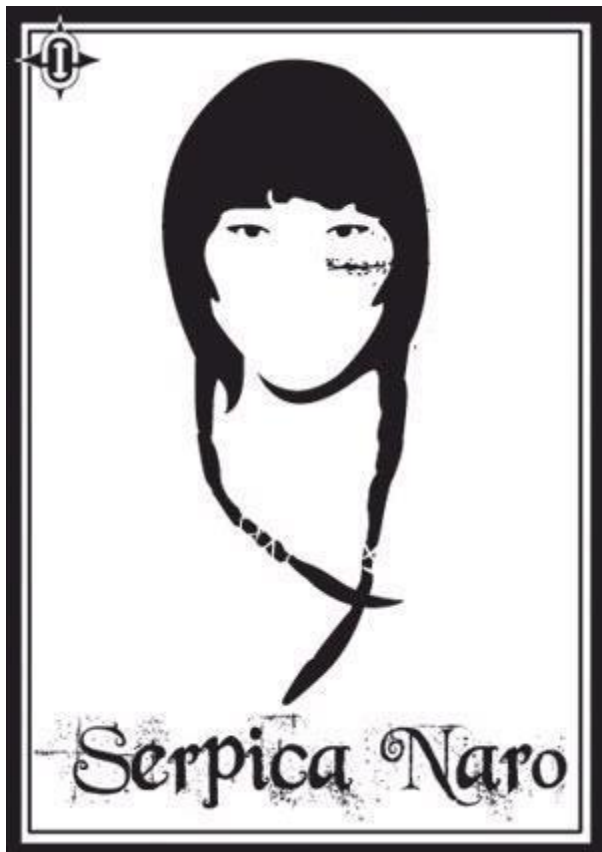
Αυτή η θέση είναι κατά τη γνώμη μας πιο σωστή οπτική, αλλά πάλι γεννιούνται ζητήματα (και τότε δεν γεννιούνται ε;). Καταρχήν: η γλώσσα οργανώνει-κατασκευάζει τον κόσμο[3]. Δηλαδή το να λες «είμαι precario» ακούγεται σαν κάτι στέρεο, σαν ταυτότητα, και όχι σαν μια γενικότερη υλική συνθήκη ζωής και σαν ένας τρόπος «συνάντησης» για το μοίρασμα της εμπειρίας, την αυτό-οργάνωση, τη δράση. Αυτό το “επισφαλής”, το precario είναι εύκολο να μπει συγκριτικά, και γιατί όχι και ανταγωνιστικά, με τους υπόλοιπους προλετάριους, αυτούς με «σταθερή και μόνιμη εργασία». Φυσικά αυτό είναι λάθος, αναπαράγει το «διαίρει και βασίλευε» του καπιταλισμού. Ευτυχώς και η συνέλευση, ή κομμάτια της τουλάχιστον, φάνηκαν να το καταλαβαίνουν αυτό όταν έβαλαν το global social rights ως κάτι που αναφέρεται σε όλους, επισφαλείς/ ευέλικτους εργαζόμενους ή μόνιμους ή άνεργους ή άμισθους ή ή...Αλλά και οι Chainworkers έβαλαν την επισφάλεια, εργασιακή-κοινωνική, σαν κάτι που πάει να αγγίξει τους πάντες, δεν το θεωρούν ζήτημα μόνο των (τωρινών) προσωρινών εργαζόμενων (ή ανέργων).

{ { { και για να μην περιοριζόμαστε σε εργασιακά παραδείγματα, – (επειδή η συρρίκνωση της έννοιας πρεκάριτι/επισφάλειας στο εργασιακό πεδίο είναι όχι απλά ανακριβής αλλά και παραπλανητική) μπορεί κάποιος/α π.χ. μια ανύπαντρη μητέρα να είναι οικονομικά ασφαλισμένη με μόνιμη, σταθερή δουλειά, αλλά να υπόκειται σε ένα ασφυκτικό κοινωνικό αποκλεισμό (πχ σε παραδοσιακά καθωσπρεπικά περιβάλλοντα) που να της προκαλεί συναισθηματική ανασφάλεια και ψυχοσωματική καταπίεση} } }

Δεύτερον, η θέση των Chainworkers για «έμπνευση» και παροχή στήριξης στην εξάπλωση της αυτό-οργάνωσης των υποκειμένων είναι σωστή αλλά μπορεί καμιά φορά να σε οδηγήσει, ως πολιτικό υποκείμενο, σε μια παντελή έλλειψη στρατηγικής. Τι εννοούμε; Ας δούμε ένα δίλημμα. Έστω, τελείως υποθετικά μιλάμε, ότι μπορείς σαν υποκείμενο να είσαι μέσα στις διαδικασίες αυτό-οργάνωσης και ριζοσπαστικοποίησης σε ένα super-market με πέντε υπαλλήλους (προσωρινούς ή μη) ή σε μια μεταφορική εταιρεία με 30 φορτηγά που συνδέει όλη την πόλη. Που θα διάλεγες να είσαι αν έχεις μια επιλογή; Τι είναι πιο κρίσιμο για τον καπιταλισμό της πόλης σου (και όχι μόνο) να μπλοκάρει, το super-market της γειτονιάς ή η εταιρεία μεταφορών; Θέλουμε να πούμε με αυτό το απλοϊκό παράδειγμα πως απαιτείται μια στοιχειώδη μελέτη της ταξικής σύνθεσης[4] του τόπου σου (χωρίς να έχουμε διάθεση να «τοπικοποιήσουμε» το ζήτημα, άλλωστε η κοινωνική διαίρεση της εργασίας έχει παγκόσμιες διαστάσεις) για να μην βολοδέρνεις/κωλοσύρνεσαι σαν ακτιβιστής από εδώ και από εκεί όταν «κάτι παίζει», και για να

κάνεις καίριες παρεμβάσεις (αλλά και για να καταλαβαίνεις πως πρέπει να αυτό-οργανωθείς). Πάντα άλλωστε, μέσα σε μια ταξική κοινωνία, θα παίζει κάτι, ένας αγώνας.

Όπως καταλαβαίνετε, δεν έχουμε σκοπό να την “πούμε” στους Chainworkers (άλλωστε ακόμα δεν έχουμε πλήρη εικόνα για το τι και πώς το κάνουν). Σκέψεις μας ξεδιπλώνουμε. Σίγουρα αυτό που έχουν ήδη καταφέρει τώρα, να εμπνεύσουν δηλαδή κόσμο (μη «πολιτικοποιημένο») για να ενεργοποιηθεί και να αυτό-οργανωθεί είναι κάτι που σε Ελλάδα και Κύπρο φαίνεται δύσκολο

εγχείρημα. Δείχνει τη βαρύτητα της επικοινωνίας και της κοινωνικής συνεργασίας, δείχνει πως ακόμα και η καλύτερη ανάλυση/ ιδέα/ πρόθεση πάει χαμένη αν δεν εμπνεύσει/ επικοινωνήσει/ συνεργαστεί. Γενικά το πώς οι Chainworkers κατάφεραν να χτίσουν ένα «κοινό φαντασιακό για αγώνα» (common imagery of struggle) χρησιμοποιώντας τα «social media», όπως τα λένε, (δηλαδή επικοινωνιακές φιγούρες όπως ο San Precario και η Serpica Naro[5], νεολογισμούς στη γλώσσα, happening αντιστροφών της πραγματικότητας –εδώ φαίνονται ίσως και οι επιρροές από το κίνημα των καταστασιαστών-κ.α.) είναι κάτι πολύ εντυπωσιακό και συνάμα μας έθεσε πολλά ζητήματα/ ερωτήματα για το πώς «κατασκευάζονται» οι υποκειμενικότητες σήμερα, ποιος ο ρόλος της επικοινωνίας/ δημοσιότητας, πόσο σημαντική είναι η νοηματοδότηση των εννοιών από το ανταγωνιστικό κίνημα κ.α.

Προπαγάνδιση

Όπως και με το περιεχόμενο των φετινών Euromayday επικράτησε και εδώ έντονη συζήτηση. Όσον αφορά την προπαγάνδιση της Euromayday λοιπόν, και σε αναλογία/ σύνδεση με το περιεχόμενο, φάνηκαν δύο τάσεις: η μια τάση, προερχόμενη κυρίως από τις Ιταλικές ομάδες, πίεζε στο να γίνει κυρίως κάτι κεντρικό και εντυπωσιακό, που θα κερδίσει δημοσιότητα, όπως μια κεντρική δράση και μια κοινή συνέντευξη τύπου του δικτύου Euromayday. Αυτή την έμφαση στη δημοσιότητα οι Ιταλικές ομάδες την υποστήριζαν έχοντας και την εμπειρία της περσινής Euromayday όπου αν και οι συγκεντρώσεις ήταν πολύ μεγάλες (σε Νάπολι-Μιλάνο), αποσιωπήθηκαν τελείως από τα mainstream M.M.E. (βέβαια αυτό οφείλεται και στον ασφυχτικό έλεγχο των M.M.E. στην Ιταλία από τον Μπερλουσκόνι, είναι μια εξαίρεση). Άλλες ομάδες από την Ευρώπη θεωρούσαν ότι έμφαση πρέπει να δοθεί στο τοπικό. Τελικά, ως σύνθεση,

προτάθηκε να γίνουν τοπικές δράσεις σε συνδυασμό με μία κεντρική δράση και με μία κοινή συνέντευξη τύπου που θα δώσει δημοσιότητα και στις τοπικές Euromayday. Κάτι προβληματικό κατά τη γνώμη μας, καθότι, ναι μεν το δίκτυο έχει μια μίνιμουμ κοινή οπτική για να πει κάτι σε μια συνέντευξη τύπου, αλλά υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει ακόμα να περάσουν από επεξεργασία. Φαίνεται να υπάρχει μια βιασύνη και το όλο πρόβλημα ξεκινά σίγουρα στο ότι υπάρχουν δύο αρκετά διαφορετικές ταχύτητες: η «ιταλική» που έχει προχωρήσει στην ανάλυση της θεματικής precarity, έχει πείρα στα media (social και mainstream) και θέλει να βάλει το ζήτημα πιο κεντρικά και ευρωπαϊκά (εξηγήσαμε και παραπάνω γιατί) και η «υπόλοιπη-ευρωπαϊκή» που μόλις τώρα ψηλαφίζει το ζήτημα. Πάντως ήταν κοινή άποψη πως ο ερχομός των Euromayday πρέπει να γίνει με ένα προπαγανδιστικό μηχανισμό αντίστροφης μέτρησης μέχρι την άφιξη του γεγονότος (countdown social media) που θα δώσει μεγαλύτερη δημοσιότητα. Προτάθηκε επίσης «ο τροχός της ατυχίας» σαν τρόπος έκφρασης της θέσης “precarize the precarizers». Μιας προσπάθειας πρόκλησης ανησυχίας σε συγκεκριμένες εταιρείες που θα επιλεγούν από το ευρωπαϊκό δίκτυο να συμμετέχουν σαν υποψήφιοι στόχοι στο γύρισμα του τροχού της ατυχίας, θα τοποθετηθούν δηλαδή φαντασιακά στην «αναμονή της καταστροφής».

Δικτύωση

Υπάρχουν τέσσερα project για να μεγαλώσει η δικτύωση του δικτύου. Το ένα ονομάζεται Maytag και είναι ένα περιοδικό. Το δεύτερο ονομάζεται Exchange και αφορά το πώς οι ακτιβιστές του δικτύου θα μπορούν να πάνε στις διαφορετικές ομάδες-πόλεις για να ανταλλάξουν εμπειρίες και απόψεις. Το τρίτο, το Radio αφορά τη δικτύωση μέσω ελεύθερων ραδιοφώνων. Το τέταρτο και ίσως πιο ενδιαφέρον είναι το Precarity Web_Ring[6], η πρώτη συστηματική προσπάθεια για έρευνα του δικτύου πάνω στο precarity σε πανευρωπαϊκή διάσταση.

[1] Δες το κείμενο του Όλιβερ από το Βερολίνο για την έννοια «παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα».

[2] Η θέση των Chainworkers διαφωτίστηκε καλύτερα σε μια συνέντευξη που είχαμε με ένα από τα μέλη τους, το Blicero, αλλά και με συζητήσεις off the record που κάναμε με κάποιους από αυτούς.

[3] Για αυτή τη θέση δες ολόκληρο το ρεύμα της «ανάλυσης λόγου» (discourse analysis). Αυτό το «η γλώσσα οργανώνει τον κόσμο» μας δίνει να καταλάβουμε κιόλας γιατί οι Ιταλοί θέλουν

να μιλήσουν πιο συγκεκριμένα πάνω στο ζήτημα της επισφάλειας: για να αντιμετωπίσουν το «δουλειά, όχι επισφάλεια» της κεντροαριστεράς.

[4] Για το εργαλείο της ταξικής σύνθεσης, μαζί με τις αντιφάσεις του, μπορείς να πάρεις μια γεύση στο http://www.nadir.org/nadir/initiativ/kolinko/engl/e_klazu.htm .

[5] Serpica Naro είναι ο αναγραμματισμένος San Precario. Οι ιταλικές ομάδες πέρσι δημιούργησαν τη φανταστική περσόνα μιας «διεθνούς φήμης σχεδιάστριας μόδας», της Σέρπικα Νάρο και μέσα από κείμενα σε τοπικές και εθνικές εφημερίδες κατάφεραν υποδυόμενοι την πρωτοβουλία πρόσκλησης της Σέρπικα Νάρο στο Μιλάνο να εξασφαλίσουν δημοτικές εγκαταστάσεις για την έκθεση της. Ταυτόχρονα σαν πολιτικοί ακτιβιστές έκαναν κάλεσμα για διαδήλωση ενάντια στην έκθεση της «εμπορικής» Σέρπικα Νάρο. Τα mainstream media τσίμπησαν και ήρθαν μαζικά. Η αστυνομία προσπάθησε να σταματήσει την είσοδο του πρεκάριου πλήθους στον εκθεσιακό χώρο όταν με έκπληξη αντίκρουσε την υπογραμμένη άδεια χρήσης των δημοτικών εγκαταστάσεων. Τελικά η έκθεση μόδας που περίμεναν τα Μ.Μ.Ε. έγινε με θέμα «οι ενδυμασίες των πρεκάριων ανθρώπων»

[6] Για το Precarity Web_Ring θα γίνει ξεχωριστή παρουσίαση.

Από καρτάσηδες john-john

(Για δημόσιο διάλογο στείλετε κείμενα εδώ ή / και στο αθηναϊκό ιντυμήντια)

«Οδική Ασφάλεια» – Επιτήρηση

Η κυβέρνηση της «αλλαγής» προφασιζόμενη την οδική ασφάλεια, τοποθετεί κάμερες σε διάφορα σημεία των δρόμων. Ταυτόχρονα το εθνικό συμβούλιο αποφάσισε ομόφωνα στις 12.12.2005 την υπεραύξηση των προστίμων για «παράνομη στάθμευση» από £15 σε £50! Το ζήτημα με τις κάμερες στους δρόμους δεν είναι κάτι καινούριο. Αποτελεί ανεκπλήρωτο «έργο» και της προηγούμενης κυβέρνησης.

Ηλεκτρονικά μάτια σε στυλ big brother θα φωτογραφίζουν τους «παραβάτες» οδηγούς, οι οποίοι θα λαμβάνουν την κλήση (πρόστιμο) στο σπίτι τους (home delivery). Αυτό το τεχνολογικό σύστημα θα βρίσκεται στο αρχηγείο της αστυνομίας.

Δεν έχω αυταπάτες. Θεωρώ ότι κι αυτά τα μέτρα της κυβέρνησης –ειδικά οι κάμερες- στοχεύουν στο πλήρη έλεγχο και επιτήρηση της κοινωνίας από το κράτος και τ' αφεντικά. Ήδη σε διάφορα σημεία υπάρχουν κάμερες επιχειρήσεων που καταγράφουν κάθε κίνηση.

Μια βόλτα ειδικά στο κέντρο της πόλης θα σας το επιβεβαιώσει. Ακόμα γνωρίζουμε ότι σε διάφορες επιχειρήσεις, τ' αφεντικά μέσω και κλειστών κυκλωμάτων παρακολούθησης, επιτηρούν τους εργαζόμενους για να είναι «παραγωγικοί» ! Προσωπικά δούλευα παλαιότερα σε μια κρεπερί, όπου ο εργοδότης μας έδινε εντολές μέσω του συστήματος παρακολούθησης.

Όσον αφορά την οδική ασφάλεια, το ζήτημα είναι βαθύτερο. Καθημερινά στα μ.μ.ε. προβάλλονται διαφημίσεις προτύπων προς μίμηση. Σε αρκετές διαφημίσεις εταιρειών αυτοκινήτων-μοτοσυκλετών, το περιεχόμενο καταδεικνύει την ιλιγγιώδη ταχύτητα που αναπτύσσει το όχημα ή ακόμα και τη «μαγκιά» του οδηγού (να ξερογυρίσει το αυτοκίνητο, να στυλώσει τη μοτόρα, κ.α.). Αυτό επιβεβαιώνεται και από τα διάφορα περιοδικά τέτοιου τύπου που κυκλοφορούν στην αγορά.

Στην Κύπρο είναι γεγονός ότι οι ελάχιστες συγκοινωνίες μαζικής μεταφοράς καλύπτουν μέρος των αναγκών ενός μικρού ποσοστού ατόμων. Έτσι, αυτόματα παροτρύνεται η αγορά μηχανοκινήτων οχημάτων, που δημιουργεί πολλαπλά προβλήματα όπως:

Μόλυνση του περιβάλλοντος

Αύξηση ποσοστού τροχαίων δυστυχημάτων

Κυκλοφοριακή συμφόρηση

Ανασφάλεια για τους ποδηλάτες

Ιδιωτικοποίηση χώρων στάθμευσης που εκμεταλλεύονται τους οδηγούς

Η συνεχιζόμενη τοποθέτηση κάμερων, η αστυνομοκρατία στους δρόμους, τα πρόστιμα, η εκμετάλλευση και η καταπίεση στους χώρους δουλειάς (εξαντλητικά ωράρια, μισθοί της πείνας, εργατικά «ατυχήματα») θα συνεχίζουν να είναι βιώματα όσο η κοινωνία παραμένει απαθής. Σκοπός των κρατιστών είναι να δώσουν το μήνυμα ότι οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί είναι ανίκητοι και ότι είναι μάταιο να αντιστεκόμαστε. Αυτό είναι ένας μύθος που πρέπει να τον καταρρίψουμε. Θεωρούμε ότι οι ριζικές αλλαγές με σκοπό μια ελεύθερη κοινωνία είναι εφικτές μόνο με συνεχείς και αδιάλλακτους συγκρουσιακούς αγώνες, ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό.

Ιανουάριος, 2005

exegersi2002@yahoo.com

Αναθυμιάσεις από το Κυπριακό Τηλεοπτικό Τοπίο

Όταν πριν από χρόνια ξεκίνησε μια «ημισυζήτηση» μέσα σε κάποια κομμάτια της κυπριακής κοινωνίας, για το άνοιγμα ή όχι των τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών αιθέρων στα ιδιωτικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, το βασικό επιχείρημα υπέρ ήταν πως κάτι τέτοιο θα οδηγούσε στον απαραίτητο υγιή ανταγωνισμό, που με την σειρά του θα ανέβαζε την ποιότητα και θα γεννούσε πολυφωνία.

Στη κατ'επίφαση λοιπόν αναζήτηση αυτού του περιβόητου «μπέμπη» (υγιής ανταγωνισμός λένε αυτοί, λεφτά και πάλι λεφτά και κόντρα λεφτά λέω εγώ και αυτοί φυσικά... από μέσα τους) που όλο τον ακούμε και όλο δεν τον βλέπουμε, έχει μποτιλιαριστεί ο ουρανός μας με του κόσμου τους ιδιωτικούς σταθμούς.

Και ενώ ποσοτικά έχει υπερκαλυφθεί ο χώρος, ο τομέας της ποιότητας, της πολυφωνίας, του αντίλογου και της έκφρασης του διαφορετικού και μη συμβατικού παραμένει εξίσου μαύρος,

άραχνος και άπιαστος, όπως ήταν όταν το ΡΙΚ διαφέντευε μοναχικά τον ορίζοντα. Αλλά και χειρότερα, γιατί τώρα ρυπαίνεται η ατμόσφαιρα με πολύ περισσότερα βλαβερά αέρια, και το πιο ανησυχητικό με το που επαναλαμβάνονται από όλους τους σταθμούς ανεξάρτητα... οι ίδιες αναμασημένες, αντιδραστικές, οπισθοδρομικές, συντηρητικές ιδέες, αυτές ριζώνουν ακόμη βαθύτερα στη μέση συνείδηση και γίνονται αναμφισβήτητα αξιώματα.

Είναι ανατριχιαστικό να σκέφτεσαι με τι μπολιαζόμαστε καθημερινά σαν κοινωνία, μια κοινωνία μάλιστα που είναι περίπου γαντζωμένη πάνω στη τηλεόραση (μέσος ατομικός όρος τηλεθέασης 3-4 ώρες ημερήσια), αλλά προπάντων μια κοινωνία που εξ' αιτίας των ιστορικών μας συγκυριών (ο διαφωτισμός μας προσπέρασε χωρίς να γυρίσει να μας κοιτάξει, οι μαζικές επαναστατικές πλημμυρίδες του 20ου αιώνα σκέπασαν στεριές μακριά από μας, τα ριζοσπαστικά κινήματα αμφισβήτησης και χειραφέτησης των πολιτών συνεχίζουν να μοιάζουν με τροπικά φρούτα που φυτρώνουν οπουδήποτε αλλού εκτός από εδώ) δεν διαθέτουμε κατάλληλες άμυνες ούτε δυνατό κριτήριο, «όπου μας παίρνει ο άνεμος πάμε», αποτελούμε ένα πολύ εύφορο χωράφι, άρα για κάθε σπόρο που το ελληνορθόδοξο, ρατσιστικό, σεξιστικό, αυταρχικό, καπιταλιστικό, κατεστημένο (λυπούμαι αν ακούγεται σαν τσιτάτο) μας φυτεύει.

Μέσα στο καθιστικά μας σουλατσάρουν κάθε βράδυ ξανθιές / μελαχρινές / κοκκινομάλλες / «βυζούδες» με χλωμή νοημοσύνη και ευτραφή ναρκισσιισμό, πρωτοκλασάτες μαθήτριες του δόγματος «τα θηλυκά αντικείμενα του πόθου σας είναι ακόμη εδώ... χουφτώστε τα για να νοιώσουν επιτέλους δικαιωμένα».

Ο ατομικός μας χώρος κατακλύζεται από αδηφάγους, αδίστακτους νεαρούς και μη, δημοσιογράφους, που το έχουν βάλει τάμα να μας εντυπωσιάσουν, να τραβήξουν τα φώτα πάνω τους, ακόμα και δολοφονώντας το πραγματικό γεγονός που καλύπτουν. Καδράρουν τις ειδήσεις, πάντα μέσα στα φιλοσοφικά στεγανά των συμφερόντων του καναλάρχη που υπηρετούν, επιτίθενται, εκθέτουν και κατακρεουργούν την προσωπικότητα και ζωή του κάθε αδύνατου, ξένου, διαφορετικού, ενώ ταυτόχρονα μασούν τα λόγια, γίνονται διακριτικοί, δεν φανερώνουν ταυτότητες και ονόματα, όταν πίσω από την είδηση βρίσκεται οποιοσδήποτε ισχυρός, με τον οποίο το κανάλι τους δεν θέλει να τα βάλει.

Οι πρώτες μας ειδήσεις είναι οι κλοπές, οι μικροπαραβάσεις αλλοδαπών, οι βιασμοί, οι γάμοι και τα διαζύγια των σταρ η των γαλοζοαίματων και φυσικά οι καθεστωτικές ατάκες για το κυπριακό. Και για “grand finale”, ακατάχωντα ???, επιδείξεις μόδας, χαριτωμένες ιστοριούλες για σκίουρους, αντιλόπες, η κοάλα και φυσικά μία χορταστική δόση μικροκουτσομπολιού απ' όλα και για κάθε όρεξη.

Οτιδήποτε άλλο, πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό προκύπτει εδώ κί αλλού, και εκπίπτει του καθιερωμένου μανιφέστου των κυρίαρχων συμφερόντων απλά δεν υπάρχει ...άρα δεν μεταδίδεται.

Το ψυχαγωγικό μενού που μας προτείνεται έχει για καλύτερα πιάτα ταινίες όπως το ‘Οι μάγισσες της Σμύρνης’. Όπου γυναίκες που αντιλαμβάνονται την ύπαρξη τους μόνο σαν σύζυγοι

κάποιου, ψοφούν κυριολεκτικά για ένα «καλό γάμο», και φυσικά είναι έτοιμες για όλα. Να εξουδετερώσουν την αντίζηλη, και βιολογικά αν χρειαστεί, να της αρπάξουν το αρσενικό, να το εξαπατήσουν, να το σαγηνεύσουν με μαγικά μαντζούνια, και να επικυριαρχήσουν πάνω στην κοινωνική και οικονομική του επικράτεια. Και όλα αυτά με τις ευλογίες των δημιουργών / συντελεστών της ταινίας, που φαίνεται να συμμερίζονται απόλυτα τες υπαρξιακές αναζητήσεις και τες μεθόδους αυτοπραγμάτωσης των ηρώων τους. Τους καλομεταχειρίζονται, τους θαυμάζουν, τους δικαιώνουν. Η καλυμμένη αλλά και αποκάλυπτη συνάμα πορνεία (που κάνει την φανερή, κανονική, να μοιάζει με τέρας τιμιότητας), μετουσιώνεται σε μαγκιά και γυναικεία λεβεντιά.

Αυτή ειδικά η ταινία, με έχει κάμει να νοιώσω βαθιά πόσο η αγοραπωλησία έχει διεισδύσει για τα καλά μέσα στην ανθρώπινη συνείδηση των «ευυπόληπτων κοινωνιών». Κάθε τι στην ύπαρξη μας είναι κυνικά διαπραγματεύσιμο, μέσα στους σκληρούς και απαράβατους κανόνες της, το σώμα μας, το μυαλό μας, η «ουσία» μας.

Με αυτά και με άλλα, αντιλαμβάνομαι τη καθυστέρηση να έχει αποκτήσει ένα σχεδόν άτρωτο μηχανισμό αναπαραγωγής και αναδίπλωσης. Πραγματικά διερωτούμαι, με δεδομένα τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά μας σαν κοινωνία σε συνδυασμό με την «περιρρέουσα πολιτική μας ατμόσφαιρα», μέσα στην συγκεκριμένη ιστορική μας στιγμή, πως βγαίνουμε απ' αυτό τον βάλτο; Και ακόμη πιο φοβιτσιάρικα... που βαδίζουμε; Και για να μην καταπιέσω την τρέχουσα μοιρολατρική μου διάθεση, τι, ποιος και πότε μας ελευθερώνει απ' εδώ μέσα;

της Ζ. Ευρυπίδου

Καρτάς και Κοινωνικά Κέντρα ή Η Αλίκη Μέσα στον Καθρέφτη

Με το κείμενάκι αυτό θα επιχειρήσω να ανοίξω ένα διάλογο πάνω στα ζητήματα που έθεσε ο Μ.Β. στο κείμενο «Καρτάς και Κοινωνικά Κέντρα» (Φάλιες, Τεύχος 2). Το κείμενο είχε σκοπό να «προσπαθήσει να διαγράψει -λίγο συμπιεσμένα- την κατάσταση, όπως διαμορφώνεται στο κόσμο και να αναζητήσει μερικούς ‘τομείς δράσης’ που θα ‘δικαιολογούσαν’ την ύπαρξη ενός ‘κοινωνικού κέντρου’».

Εδώ θα εστιαστώ στο δεύτερο άξονα, τους ‘τομείς δράσης’. Συνεύρεση, επικοινωνία, αυτοοργάνωση, κοινωνική και προσωπική αυτονομία, δικτύωση, αντι-πληροφόρηση είναι οι άξονες που αναλύθηκαν ήδη ως αναγκαίοι τομείς δράσης. Διαγράφουν από μόνοι τους το γεγονός ότι – όπως και σε κάθε ανθρώπινη συνθήκη- υπάρχει το ‘μέσα’ και το ‘έξω’, στην προκειμένη υπάρχει η δράση που αφορά τις σχέσεις ανάμεσα στα μέλη της συλλογικότητας του κοινωνικού κέντρου και η δράση που αφορά τις σχέσεις του κέντρου με την κοινωνία. Εσωτερικές σχέσεις και κοινωνικές παρεμβάσεις αποτελούν στην ουσία το τραπέζι του χασάπη, το πεδίο μετουσίωσης των ιδεών της συλλογικότητας σε πράξη.

Τα δύο αυτά είδη σχέσεων είναι στην ουσία ένα και το αυτό, αλλά είναι έγκυρη και χρήσιμη η ανάλυσή τους ξεχωριστά γιατί διέπονται από ξεχωριστές δυναμικές. Οι εσωτερικές σχέσεις των συλλογικοτήτων είναι εκείνες που πάντοτε αναλύονται και ‘ξύνονται’ λιγότερο.

Επειδή το περιεχόμενο της δράσης είναι αδύνατον να το βλέπουμε ξεχωριστά από τη μορφή της, (εκτός αν είμαστε διαφημιστικό γραφείο, κόμμα, εκκλησία, κράτος ή συγκεντρωτικού τύπου ΜΚΟ) θα επιχειρήσω μια σύντομη ανάλυση κάποιων πτυχών του άξονα ‘εσωτερικές σχέσεις της συλλογικότητας’. Το γεγονός ότι ακόμα και μετά από τόσα χρόνια κινηματικής εμπειρίας πρέπει να επιχειρηματολογήσουμε και να αποδείξουμε την ανάγκη ανάλυσης των εσωτερικών λειτουργιών από μόνο του λέει κάτι. Και αυτό γιατί οι συλλογικότητες διέπονται συχνά από το φόβο πως η ενασχόληση μαζί τους αποτελεί απαξίωση της δομικής αντίληψης της κοινωνίας και της θεωρίας έναντι μιας ψυχοθεραπευτικού τύπου ομαδικής διαδικασίας, μιας υπεραπλουστευμένης αναφοράς στο βίωμα, χωρίς συλλογική εγκυρότητα. Η αλήθεια είναι ότι αυτοί οι κίνδυνοι υπάρχουν, τα πράγματα όμως δεν είναι άσπρο – μαύρο, έγκυρη θεωρία της δομής – άκυρο, ανόητο, οφθαλμοσκοπικό βίωμα. Αν δεχτούμε ότι ο φόβος αυτός υπάρχει, μας φέρνει σε τρεις παράλληλους άξονες που διέπουν τις εσωτερικές σχέσεις σε μια συλλογικότητα και που οπωσδήποτε συνδιαλέγονται μεταξύ τους με απίστευτη πολυπλοκότητα:

Την αντίληψη του προσωπικού και του πολιτικού

Την αξιολόγηση της συμβολής των μελών, άρα και τη θέση της θεωρίας στη συλλογικότητα

Το ζήτημα του φύλου

Ας ξεκινήσω ανάποδα: η συντριπτική πλειοψηφία των συλλογικοτήτων με κοινωνικές – πολιτικές ανησυχίες (εναλλακτικών και μη) αποτελείται από άντρες. Οι λόγοι είναι πολλοί και μπορούν να αναλυθούν σε άλλο κείμενο. Αυτό από μόνο του οδηγεί σε μια έμφυλη κυριαρχία στη σφαίρα του δημόσιου, άρα και στους έμφυλους τρόπους σκέψης, έκφρασης και λειτουργίας που κυριαρχούν σε αυτή τη σφαίρα. Σε τι μεταφράζονται αυτά; Πρώτ’ απ’ όλα σε έμφυλη παραγωγή Λόγου και Θεωρίας μέσα στη συλλογικότητα (σε οποιοδήποτε εύρος και αν υλοποιείται), σε έμφυλη διύλιση των προτεραιοτήτων, αλλά και σε μια έμφυλη ιεράρχηση που δίνει το προβάδισμα στη θεωρία έναντι της διαδικασίας, στη νόηση έναντι της φαντασίας, στο «λέγω» έναντι του «αισθάνομαι», στη δομή έναντι του βιώματος και, τελικά όπως διαφαίνεται πολλές φορές, στη σύγκρουση κεφαλαίου-εργασίας έναντι άλλων πεδίων σύγκρουσης. Το ότι αναπαράγουμε τους ψευτο – δυϊσμούς κι αυτό λέει κάτι από μόνο του.

Αυτόματα έτσι, καταλήγουμε σε δυναμικές που αποδίδουν μια μόνιμη εσωτερική ιεράρχηση ανάμεσα στα μέλη της συλλογικότητας, κάτι σαν οι ‘θεωρητικοί’ και οι ‘πρακτικοί’ στο κοινό εγχείρημα. Το πρόβλημα, να διευκρινίσουμε, δεν έγκειται στο ότι τα πιο θεωρητικά καταρτισμένα μέλη θα έχουν πιο σημαίνονται λόγο όταν πρόκειται να παιδέψει η συλλογικότητα το θεωρητικό της υπόβαθρο. Το πρόβλημα προκύπτει με τη μονιμότητα της ιεράρχησης με βάση την άνεση στην παραγωγή θεωρίας.

Η ανάλυση των εσωτερικών λειτουργιών μιας ομάδας απαιτεί ένα ρεσάλτο στο συναισθηματικό και το φαντασιακό του καθ’ ενός και της κάθε μιας μας. Ο κατεστημένος δημόσιος χώρος διαχωρίζεται με σαφήνεια από τον κατεστημένο ιδιωτικό χώρο με τους ίδιους δυϊσμούς που ανιχνεύονται στις συλλογικές διαδικασίες: οι άντρες, η δομή, η νόηση, η αποστασιοποίηση κυριαρχούν στο δημόσιο – οι γυναίκες, το βίωμα, το συναίσθημα, η αμεσότητα στο ιδιωτικό. Τελικώς, όλοι κουτσαίνουμε. Σε ένα εγχείρημα εγκαθίδρυσης μιας ‘ζώνης ανάσας’ απαιτείται επανεξέταση και αποδόμηση των πιο πάνω –και άλλων- διαχωρισμών που ορίζουν τι είναι ιδιωτικό και τι δημόσιο, μια διαδικασία που μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την ανάλυση των αλληπάλληλων στρωμάτων ...

Με τη δήλωση ότι θέλουμε να λειτουργήσουν οι θεσμοί μας έξω από τις ιεραρχημένες δομές δεν έχουμε καθαρίσει. Ο λόγος και τα σώματα μας είναι τα μέσα υλοποίησης των ιδεών μας στις μεταξύ μας σχέσεις. Χρειάζεται να χρησιμοποιηθούν και τα δύο διαφορετικά απ’ ότι στο κατεστημένο για να υλοποιήσουν την ‘ελεύθερη ζώνη’. Το ζητούμενο δεν είναι πράξη για την πράξη βέβαια – από αυτό βλέπουμε άφθονο. Μάλλον το ζητούμενο είναι τελικά ‘θεωρία και πιο ολοκληρωμένη’ που να αφορά όχι μόνο όσα αντιλαμβανόμαστε ως κοινωνική δομή αλλά και όσα πραγματώνουμε στο άμεσο συλλογικό επίπεδο με το σώμα και το λόγο μας.

Δέσπω Π.

Fortress Europe – Η Ευρώπη θεωρεί τους μετανάστες ανεπιθύμητους

2022 -A new European order

Robot guards patrolling the border

Cybernetic dogs are getting closer and closer

Armoured cars and immigration officers

Asian Dub Foundation- Fortress Europe

Μα καλά τι είναι αυτή η Ευρώπη-Φρούριο;

Ευρώπη-φρούριο είναι μια σειρά μέτρων που εφαρμόζονται στην ΕΕ μετά τη συνθήκη ΣΕΓΚΕΝ. Αφορούν την είσοδο πολιτών από τρίτες χώρες στο έδαφος της ΕΕ, και την αστυνόμευση των συνόρων της. Η επίσημη εκδοχή είναι ότι αυτά τα μέτρα υπάρχουν για να προστατεύουν την ΕΕ από τρομοκράτες που πιθανόν να εκμεταλλευτούν το δικαίωμα της ελεύθερης διακίνησης εντός της ΕΕ και για τη μείωση της εγκληματικότητας και της ανεργίας.

Είναι όμως έτσι;

1) Σύμφωνα με την λογική της ΕΕ, όσο λιγότεροι πρόσφυγες γίνονται δεκτοί, τόσο λιγότερες πιθανότητες υπάρχουν για τρομοκρατικό χτύπημα. Όμως το 99,9% των ανθρώπων που ζητούν πολιτικό άσυλο, δεν έχουν καμία σχέση με την τρομοκρατία. Αντιθέτως είναι οι ίδιοι θύματα της τρομοκρατίας που ασκούν κάποια απολυταρχικά καθεστώτα στην πατρίδα τους.

2) Υπάρχει ισχυρότερη αστυνόμευση των σημείων εισόδου στην ΕΕ, για να μην μπορούν να μπουν παράνομοι μετανάστες. Όμως οι τρομοκράτες δεν μπαίνουν κρυμμένοι σε φορτηγά, στο σύστημα προσγείωσης κάποιου αεροσκάφους, ούτε καν μέσα στο αμπάρι κάποιου από τα σαπιοκάραβα που αρμενίζουν στη Μεσόγειο. Πόσο μάλλον εμπιστεύονται την τύχη της αποστολής τους στα χέρια κάποιου δουλέμπορου. Αυτές οι λύσεις απελπισίας είναι «προνόμιο» πάμπτωχων μεταναστών που δεν μπορούν να περιμένουν μέχρι να τους χορηγηθεί βίζα κι άδεια παραμονής.

3) Τα τελευταία χρόνια οι αριθμοί απελάσεων έχουν αυξηθεί κατακόρυφα. Ο λόγος είναι ότι η διαδικασία έχει γίνει πιο εύκολη. Μάλιστα οι απελάσεις γίνονται πάραυτα, ακόμα και σε

περιπτώσεις που η παραμονή του απελαθέντος ατόμου κρινόταν αναγκαία για ανθρωπιστικούς λόγους (όπως η περίπτωση Ιορδανού πατέρα ενός ανήλικου παιδιού πρόσφατα στην Κύπρο).

4) Εμποδίζουν τη χορήγηση άδειας παραμονής εντός ΕΕ και για πολλούς μετανάστες, η είσοδος είναι απλά αδύνατη .

Η πολιτική αυτή δεν είναι μόνο άδικη, αλλά και πλήρως αποτυχημένη. Γιατί, παρόλα αυτά:

A) Ήδη έχουν γίνει δύο πολύνεκρα τρομοκρατικά χτυπήματα στην Ευρώπη (Μαδρίτη, Λονδίνο).

B) Η ανεργία έχει ανέβει κατακόρυφα στους τομείς των πτυχιούχων και όχι των επαγγελματιών όπου εργοδοτούνται στην πλειοψηφία τους οι μετανάστες.

Γ) Οι δείκτες της εγκληματικότητας δεν έχουν πέσει ποσώς. Από έρευνα που έκανε το ίδιο το ελληνικό Υπουργείο Δημόσιας Τάξεως, όμως φαίνεται ότι για αυτό

δεν φταίνε οι ξένοι, καθώς το μεγαλύτερο ποσοστό βίαιων εγκλημάτων διαπράχθηκε από ντόπιους.

Άρα κάτι άλλο συμβαίνει. Μήπως η ΕΕ τρέχει να μπαλώσει, θυματοποιώντας τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, τα κακώς έχοντα της νεοφιλελεύθερης δομής της; Πάντως ότι και να κάνει εμείς συνεχίζουμε να παλεύουμε.

Για μια Ευρώπη ανοιχτή σε όλους τους πολιτισμούς

Για μια Ευρώπη με ίσες ευκαιρίες για όλους

Για μια Ευρώπη των λαών και όχι του Κεφαλαίου

Για μια Ευρώπη όπου η αποικιακή-ιμπεριαλιστική νοοτροπία θα ανήκουν στο παρελθόν

Για μια Ευρώπη χωρίς ρατσισμό, φασισμό, χωρίς πολέμους και χωρίς τη συμμετοχή σε αυτούς

Για μια σοσιαλιστική Ευρώπη

Νικόλας Κοκκάλης

Τμήμα Πολιτικών Επιστημών, 4ο έτος, Πανεπιστήμιο Κύπρου

Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

e-mail: yrecyprus@yahoo.co.uk

Cyclown Circus (Β΄ μέρος)

Οι Cyclown Circus είναι ένα περιπλανώμενο τσίρκο δρόμου. Από το Νοέμβριο βρίσκονται στην Κύπρο και ζουν στην κατάληψη Malacasa στη νότια Λευκωσία. Τους Cyclown Circus αποτελούν αυτή τη στιγμή η Ροσίο (από την Αργεντινή), ο Ντέηβιντ (από τη Γερμανία), ο Ραφαέλ (από τις ΗΠΑ), η Μαριλίζ (από τον Καναδά), ο Σιάντι (από τις ΗΠΑ), ο Πιέρο (από την Ιταλία), ο Τσιάνιν (από τις ΗΠΑ) και ο Σιμόνε (από την Ιταλία).

Το πρώτο μέρος της συνέντευξης δημοσιεύτηκε στο δεύτερο τεύχος των Φάλιων, εδώ

Ποια είναι η μακρύτερη διαδρομή που έχετε κάνει ποτέ σε μια μέρα;

Ραφαέλ: Ο Τσιάνιν, ο Σιάντι κι εγώ κάναμε μια φορά 180 χιλιόμετρα.

Σάνιν: Η μακρύτερη διαδρομή που έχουμε κάνει χωρίς ακριβώς να έχουμε μέρος να μένουμε ήταν στην Ιταλία και την Κροατία για τρεις μήνες....Έκανε ζέστη κι εμείς δεν είχαμε κάνει καν ντους για τρεις μήνες. Αλλά ήμασταν δίπλα από τη θάλασσα, οπότε τα βολεύαμε με μια βουτιά.

Ραφαέλ: Το Καλοκαίρι δεν είναι τόσο άσχημα γιατί μπορείς να σταματήσεις, να παίζεις κανένα τραγούδι, να παίζεις λίγο με τις κορίνες, να πάρεις κανέναν υπνάκο, να γράψεις κανένα γράμμα....Τα δύσκολα είναι το χειμώνα, οπότε η μέρα τελειώνει κατά τις πέντε το απόγευμα. Χρειάζεται να ξυπνήσεις στις εννιά το πρωί για να μπορέσεις να φτάσεις κάπου πριν νυχτώσει και να κατασκηνώσεις.

Τσιάνιν: Η ιδέα είναι να προσπαθείς να πηγαίνεις Βόρεια το Καλοκαίρι και Νότια το Χειμώνα, οπότε μπορείς να ταξιδεύεις πιο άνετα για πολλές ώρες.

Μαριλίζ: Είχαμε ωραίες συναντήσεις με άλλους ποδηλάτες....Υπάρχουν άλλοι ποδηλάτες που ταξιδεύουν πολύ πιο οργανωμένα από μας, προσπαθώντας για παράδειγμα να κάνουν το γύρο του κόσμου ή να επισκεφτούν συγκεκριμένα μέρη. Με μας είναι διαφορετικά, δεν είχαμε προγραμματίσει καθόλου τον ερχομό μας εδώ. Το αποφασίσαμε στην Ισταμπούλ. Οι βίζες μας για την Τουρκία κόντευαν να λήξουν και οι βίζες για τη Συρία ήταν πολύ ακριβές, σκεφτήκαμε να πάμε με πλοίο στο Λίβανο αλλά ήταν δύσκολο, οπότε αποφασίσαμε να έρθουμε εδώ.

Ραφαέλ: Άλλοι άνθρωποι όταν ταξιδεύουν ποδηλατώντας ξέρουν πού πάνε, καλύπτουν 100 χιλιόμετρα σε μια μέρα, ξέρουν πού θα κοιμηθούν το βράδυ, θέλουν να γυρίσουν στη δουλειά και το σπίτι τους κάποια στιγμή. Άλλοι έχουν μια αμυδρή εικόνα για το πού πάνε ή πώς θα ταξιδέψουν. Εμείς δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα. Αυτό δε σημαίνει ότι είμαστε απλώς ανοργάνωτοι, αλλά το ότι ταξιδεύουμε με άλλο τρόπο: ταξιδεύουμε με ποδήλατα και κάνουμε παραστάσεις όπου βρεθούμε. Μπορεί να σταματήσουμε σε μια μικρή πόλη των 1000 κατοίκων ή των 30 000 κατοίκων. Βρίσκουμε πάντα τρόπο να είμαστε προσαρμοστικοί, ανάλογο με το τι βρίσκουμε. Αν είχαμε κάτι το οποίο θα έπρεπε οπωσδήποτε να κάνουμε, αυτό θα διέλυε τα πάντα, θα ήταν λιγότερο ενδιαφέρον. Αυτό είναι το στυλ ζωής μας: ταξιδεύουμε και κάνουμε παραστάσεις δρόμου, δεν προσπαθούμε να γυρίσουμε σπίτι!!

Μαριλίζ: Είναι επίσης θέμα αλληλεγγύης μεταξύ μας. Πριν συναντήσω την ομάδα ταξίδευα μόνη μου με το ποδήλατο μου. Ήταν πολύ ωραία, αλλά πολύ πιο δύσκολα. Μέσα στην ομάδα είναι αλλιώς: από τη μια μπορεί να είναι αυτό που θέλω να κάνω εγώ κι από την άλλη μπορεί να είναι αδύνατο να το κάνουμε όλοι, όπως στην περίπτωση της βίζας για τη Συρία. Αλλά είναι σπουδαίο να καταφέρνουμε να κάνουμε πράγματα μαζί.

Ποιες δυσκολίες προκύπτουν μέσα στην ομάδα.

Ραφαέλ: Συνηθισμένα πράγματα, όπως όταν μεγαλώνεις σε μια μεγάλη οικογένεια. Ανόητα πράγματα όπως 'Μην πίνεις πάντα τον καφέ μου' και τέτοια....

Μαριλίζ: Εδώ δεν είναι όπως όταν κατασκηνώνουμε. Η ευθύνη του σπιτιού είναι πιο πολύπλοκη.

Πόσων χρονών είναι περίπου τα άτομα στην ομάδα;

Ραφαέλ: Από 40 μέχρι 21.

Μερικοί ήσαστε μουσικοί και κάποιοι ήταν στο τσίρκο από πριν. Τι άλλες 'ρίζες' έχει η ομάδα.

Ραφαέλ: Οι Ιταλοί δούλευαν με μικρά παιδιά στη Ρώμη.

Πιέρο: Πριν δυο χρόνια μπήκα στην ομάδα. Στη Ρώμη είχα με ένα φίλο μου εργαστήριο κατασκευής και επιδιόρθωσης ποδηλάτων. Όποιος ήθελε μπορούσε να έρθει να διορθώσει ή να φτιάξει ένα ποδήλατο δωρεάν. Σκέφτομαι μήπως οργανώσω ένα και στη Λευκωσία.

Πού ήσαστε πριν έρθετε στην Κύπρο;

Ραφαέλ: Στην Τουρκία.

Ποια ήταν η ανταπόκριση του κόσμου στο τσίρκο δρόμου που παρουσιάζατε;

Μαριλίζ: Είναι πολύ ανοικτοί άνθρωποι, απλοί... τους αρέσει να παρακολουθούν ενώ ετοιμάζουμε την παράσταση, ενώ αλλάζουμε, ενώ ανεβαίνουμε στα ποδήλατα...Πριν κάποιοι από μας ήμαστε στη Βουλγαρία.

Οι εντυπώσεις σας από τον κόσμο εδώ, ποιες ήταν;

Μαριλίζ: Η αντίδραση του κόσμου μέχρι τώρα ήταν πάρα πολύ καλή. Ακούω ότι οι Κύπριοι πολλές φορές είναι ενθουσιώδεις όταν οργανώνουν κάτι αλλά όταν

έρθει η ώρα να το κάνουν, τραβάνε πίσω...Δεν ξέρω αν είναι αλήθεια

Ραφαέλ: Οι άνθρωποι πολλές φορές θέλουν να κάνουν κάτι και μετά θέλουν να κάνουν κάτι άλλο, είναι φυσικό!

Μαριλίζ: Μέχρι τώρα τα πράγματα ήταν εύκολα. Το μέρος που ζούμε είναι κατάληψη και μέχρι τώρα όλα παν καλά. Ο κόσμος γύρω είναι πολύ εντάξει. Όταν ήρθε μια φορά η αστυνομία τους εξηγήσαμε την κατάσταση και είπαν ότι δεν υπάρχει πρόβλημα. Δεν είμαστε σίγουροι αν

μπορούμε να υλοποιήσουμε το εργαστήριο ποδηλάτων γιατί αν το κάνουμε θα πάρει κάποια δημοσιότητα. Θα φτιάξουμε μια πινακίδα με το όνομα του χώρου κατ' αρχήν και θα δούμε πώς πάει. Δε ξέρουμε ακόμα μέχρι ποιου σημείου πρέπει να είμαστε ανοικτοί.

Είχατε δυσκολίες με το δημαρχείο ή την αστυνομία;

Πιέρο: Έχουμε συμβόλαιο με το δημαρχείο ως 'Το Τσίρκο από τη Μαλακάσα'!!!! (σημ.: το όνομα της κατάληψης) για παραστάσεις δρόμου.

Μαριλίζ: Κάποιοι από μας που είναι ευρωπαίοι πολίτες δεν έχουν πρόβλημα να εργαστούν, όσοι είμαστε εκτός Ε.Ε. όμως ίσως έχουμε δυσκολίες. Αυτό που ήταν ενδιαφέρον ήταν ότι στην αρχή ο κόσμος ήταν κάπως δύσπιστος, μας έβλεπαν από κάποια απόσταση, διερωτούνταν τι ακριβώς είμαστε. Σιγά σιγά όμως ο κόσμος ενδιαφέρεται περισσότερο για τις παραστάσεις μας και δείχνει ενθουσιασμό, γελάει, συμμετέχει στην παράσταση...

Ραφαέλ: Κανείς δε μας έχει δημιουργήσει πραγματικό πρόβλημα, ένα δυο άτομα εξέφρασαν τη γνώμη τους, αλλά μέχρι εκεί. Κάποιοι μας έκαναν παράπονα ότι κάναμε παραστάσεις και μπλοκάρουμε το δρόμο, οπότε προσπαθούμε να αφήνουμε το δρόμο ελεύθερο. Ο περισσότερος κόσμος προσφέρθηκε να βοηθήσει, να μας φέρει κεριά για το σπίτι κλπ. Οι ξυλουργοί της γειτονιάς ήταν πολύ βοηθητικοί. Ακόμα και ο ηλικιωμένος γείτονας μας δεν έκανε κανένα παράπονο. Έχουμε κάνει συμφωνία με τον γείτονα απέναντι να χρησιμοποιούμε την παροχή νερού του και να του πληρώνουμε το λογαριασμό. Δεν έχουμε βρει ακόμη κανέναν για τον ηλεκτρισμό..

Πιέρο: Όταν ήρθε η αστυνομία εξηγήσαμε την κατάσταση, του είπαμε ότι είμαστε τσίρκο.... Ο ένας από τους αστυνομικούς είπε ότι θα ήθελε να πάρει ποδήλατο και να έρθει μαζί μας και ο άλλος ρώτησε αν μπορεί να φέρει το ποδήλατο του γιου του για να το φτιάξουμε....Του είπα ότι δεν υπάρχει πρόβλημα.

Μαριλίζ: Όταν πρωτοήρθαμε ήταν σαν να μην είχε μείνει κανείς σε αυτό το σπίτι για χρόνια. Μετά από λίγες μέρες ήρθε και ο γείτονας. Στην αρχή ήταν πολύ ενοχλημένος παρ' όλο που δεν χρησιμοποιείται αυτός ο χώρος όλο αυτό τον καιρό, αλλά μετά μας είπε ότι ήταν εντάξει να μείνουμε. Η αστυνομία δήλωσε πως αν τα βρούμε με τον γείτονα, δεν υπάρχει πρόβλημα, ούτως ή άλλως ιδιοκτήτης δεν υπάρχει.

Ραφαέλ: Το μέρος ήταν σε πραγματικά άσχημη κατάσταση. Για δεκαπέντε μέρες καθαρίζα από τις οχτώ το πρωί μέχρι τη δύση του ήλιου. Υπήρχαν σκουπίδια μέχρι τη μέση μου, κάρτες στα ελληνικά από το 1974, στοιβαγμένα όλα μέχρι πάνω.

Πιέρο: Κάποτε ακόμα κι αυτό είναι μικρό για εννιά άτομα..

Μαριλίζ: Η αλήθεια είναι ότι χρειαζόμαστε περισσότερες γυναίκες στην ομάδα.

Θα σας ρωτούσα γι' αυτό το θέμα. Πώς είναι η εμπειρία για τις γυναίκες της ομάδας....

Τσιάνιν: Στα πέντε χρόνια που είμαι στο δρόμο ταξιδεύοντας, για δύο μήνες περίπου είχαμε περισσότερες γυναίκες παρά άντρες στη ομάδα.

Μαριλίζ: Βοηθά το ότι είμαστε καλές φίλες με τη Ροσίο, νοιώθουμε δυνατές. Είναι όμως φορές που νοιώθω ότι είμαστε διαφορετικές, ότι γεμίζουμε αντρική ενέργεια, η ομάδα γίνεται πολύ αντρική!

Ροσίο: Θα ήθελα να είχαμε περισσότερες γυναίκες. Για παράδειγμα χτες ήμασταν για ώρες με άλλες γυναίκες και μας έκανε καλό, το χρειαζόμασταν.

Μαριλίζ: Λυπούμαι που δεν υπάρχουν πιο πολλές γυναίκες που να τις ενδιαφέρει αυτός ο τρόπος ζωής. Γνώρισα κάποιες γυναίκες στην Ισταμπούλ και στο Βορρά, αλλά καμιά δεν ενδιαφερόταν να είναι μέρος αυτής της κοινότητας. Ξέρω ότι υπήρξαν περισσότερες γυναίκες στην κολλεκτίβα, αλλά για την ώρα είμαστε μόνο δύο.

Γιατί νομίζεις οι γυναίκες δεν ενδιαφέρονται τόσο πολύ για μια τέτοια ζωή;

Μαριλίζ: Κάποιες γυναίκες που γνωρίσαμε στην Τουρκία, αν και ήταν συγκριτικά προοδευτικές ή εναλλακτικές, ήταν συντηρητικές, πιο σοβαρές, δεν έχουν επιθυμία για μια ριζικά διαφορετική ζωή. Είναι δύσκολο βέβαια....

Ροσίο: Τις περισσότερες φορές είχαμε μόνο άντρες στο ακροατήριο και οι άντρες μας αντιμετώπιζαν αλλιώς, μας κοίταζαν πονηρά και τέτοια.

Ραφαέλ: Κι εδώ συμβαίνει αυτό!

Μαριλίζ: Στην πραγματικότητα όλοι στην ομάδα θα ήθελαν περισσότερες γυναίκες.

Ραφαέλ: Πριν συναντήσω το τσίρκο, ήρθα στην Ευρώπη με μια φίλη και ένα φίλο με τους οποίους παίζαμε μαζί

μουσική στη Νέα Ορλεάνη.

Τσιάνιν: Είχαμε μια γυναίκα που είχε μαζί της και το σκύλο της, ένα Λαμπρατόρ 45 κιλών, μας άφησε εν μέρη γιατί ο σκύλος είχε γεράσει πολύ και του ήταν δύσκολο να ακολουθήσει αυτό το σκληρό στυλ ζωής και εν μέρη επειδή ήθελε να κάνει άλλα πράγματα.

Μαριλίζ: Πριν λίγο καιρό συνάντησα ένα γκρουπ Γάλλων. Σ' αυτούς οι περισσότερες ήταν γυναίκες τον περισσότερο καιρό. Πολύ θα ήθελα να ταξιδέψω και μαζί τους!

Τσιάνιν: Υπήρξε εποχή που ήμαστε περίπου μισοί – μισοί. Ρεαλιστικά μιλώντας, δεν αλλάζει και πολύ. Δεν λειτουργούμε καλύτερα ή χειρότερα.

Μαριλίζ: Δεν είναι θέμα λειτουργικότητας, είναι θέμα ενέργειας. Στην παράσταση παίζει μεγάλο ρόλο αν έχουμε ή όχι περισσότερες γυναίκες. Χρειαζόμαστε περισσότερη αισθαντικότητα, ευαισθησία. Τώρα, όταν είμαι κουρασμένη για παράδειγμα, είμαι περιτριγυρισμένη από άντρες που είναι κι αυτοί κουρασμένοι αλλά δείχνουν ότι 'ε, δεν πειράζει, τι έγινε'. Για να είμαστε μέρος της ομάδας, πρέπει να είμαστε κι εμείς πιο σκληρές. Υπάρχει αλληλεγγύη όμως ανάμεσά μας, είμαστε πολύ κοντά με τη Ροσίο και πραγματικά το χρειαζόμαστε.

Δέσπω Π.

Ο Δράκος...

Αναστάτωση προκάλεσε η πρόσφατη εμφάνιση του «δράκου» – βιαστή. Η αστυνομία, σε μια προσπάθεια να ηρεμήσει τις γυναίκες αλλά και να διαφυλάξει το κύρος της, προέβaine σε συλλήψεις «υπόπτων», κυρίως αλλοδαπών, οι οποίοι σέρνονταν κατά δεκάδες στα αστυνομικά τμήματα · αν ήταν δε και παράνομοι, απελαύνονταν.

Μοναδικό στοιχείο σε βάρος τους, το χρώμα του δέρματός τους...

Οπότε ένα τόσο σημαντικό γεγονός όπως ο βιασμός έγινε αφορμή για την εφαρμογή της «μεταναστευτικής» πολιτικής του κράτους και την έξαρση του ρατσισμού τόσο από την αστυνομία, τα ΜΜΕ και την κοινωνία! Κάθε ένας «σκουρόχρωμος» πολίτης ήταν ύποπτος.

Πρέπει να παλέψουμε για τα δικαιώματα των μεταναστών, για να σταματήσουν να είναι αποδιοπομπαίοι τράγοι για όποιο παράπτωμα «μολύνει» την «αγνή» μας κοινωνία!

...και ο βιασμός

Ο βιασμός είναι το μόνο έγκλημα που συχνά το θύμα στιγματίζεται περισσότερο από το θύτη. Γι' αυτό το λόγο, αλλά και για το φόβο εκδίκησης του δράστη αφού δεν παρέχεται καμιά προστασία στο θύμα, πολλές περιπτώσεις βιασμού αποσιωπούνται.

Και στην περίπτωση όμως που το θύμα το καταγγείλει του κάνουν τόσο εξαντλητικές ερωτήσεις για το ντύσιμό, τη συμπεριφορά κτλ που στην ουσία είναι σαν δεύτερος «βιασμός». Και μάλιστα, συχνά κατηγορούμενοι για βιασμό αθωώνονται με βάση αυτά τα στοιχεία. Ακόμα και τα τραύματα παίζουν το ρόλο τους αφού όσα πιο πολλά έχεις τόσο περισσότερο θεωρείται ότι αντιστάθηκες. Αν δεν έχεις σημαίνει ότι τα ήθελες και τα παθες. Σε μια πατριαρχική κοινωνία η τιμή της γυναίκας είναι πολυτιμότερη και από την ίδια της τη ζωή, οπότε αναμένεται να παλέψει μέχρι τέλους.

Γενικά, είναι δύσκολο για μια γυναίκα να αποδείξει ότι δεν «πήγαινε γυρεύοντας». Αυτό οφείλεται στο ότι η κοινωνία δεν έχει αποδεχτεί πλήρως το δικαίωμα της να εκφράζεται όπως θέλει. Σε πολλές κοινωνίες οι γυναίκες θεωρούνται υπεύθυνες για το βιασμό τους κι εκτελούνται. Μέθοδοι εκτέλεσής τους ο λιθοβολισμός, το κάψιμο, το τσεκούρι.

Ζητούμε:

αυστηρή εφαρμογή της υφιστάμενης νομοθεσίας που προβλέπει ισόβια φυλάκιση για τους βιαστές.

δημιουργία κέντρων ψυχολογικής υποστήριξης θυμάτων.

ευαισθητοποίηση των αστυνομικών και δικαστών.

απαγόρευση αναφοράς στο δικαστήριο για την εμφάνιση και συμπεριφορά της γυναίκας-θύματος ώστε να μη γυρίζει η δίκη σε βάρος της.

Χριστίνα Παναγή, Λευκωσία

Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

e-mail: yrecyprus@yahoo.co.uk

Ομοφυλοφιλία

Ομοφυλοφιλία είναι η επιλογή κάποιων ανθρώπων να έχουν σεξουαλικές σχέσεις με ανθρώπους του ίδιου φύλου με αυτούς.

Η ομοφυλοφιλία υπήρχε πάντοτε καθώς είναι μια φυσική επιλογή κάποιων ανθρώπων. Σε αρχαιότερους πολιτισμούς, αυτές οι σχέσεις δεν καταδικάζονταν ποτέ.

Στην συνέχεια όμως η ηθική του δυτικού κόσμου καλλιέργησε την ιδέα ότι ήταν κάτι το αφύσικο.

Θεωρείται ότι οι ομοφυλόφιλοι είναι διαφορετικοί-κατώτεροι από τους άλλους. Αυτό οδηγεί τον κόσμο στο να τους κατακρίνουν, με διάφορα χαρακτηριστικά επίθετα, και να τους αποκλείουν από την κοινωνία με τον χειρότερο τρόπο με αποτέλεσμα να δημιουργείται ρατσισμός.

Η επιστήμη όμως έχει αποδείξει ότι η ομοφυλοφιλία δεν έχει σχέση με τις ορμόνες ή το DNA των ανθρώπων αλλά αποτελεί καθαρά σεξουαλική επιλογή.

Για την ελευθερία επιλογής και ερωτικής έκφρασης πρέπει να παλέψουμε, τόσο για τους ομοφυλόφιλους όσο και για τους ετερόφυλους και όλοι μαζί.

Οπότε η ομοφυλοφιλία δεν πρέπει να καταδικάζεται ούτε και να αποτελεί λόγο αποκλεισμού από την κοινωνία και όλες τις δραστηριότητες της.

Χριστιάνα Ιωαννίδου

Γυμνάσιο Διανέλλειου και Θεοδότου

Λευκωσία

Νεολαία Εναντία στον Εθνικισμό

e-mail:yrecyprus@yahoo.co.uk

Για τις Φάλιες

Οι Φάλιες* ξεκίνησαν το 2005 ως ηλεκτρονικό περιοδικό της ομάδας αντιπληροφόρησης ΆτυΠΟΣ με το σκεπτικό ότι ένα τέτοιο περιοδικό, πέραν από την ειδησεογραφία, θα αποτελούσε και τη βάση για ανάπτυξη του διαλόγου ανάμεσα σε διάφορα άτομα και ομάδες, κάτι που στην Κύπρο ήταν τότε πρακτικά σχεδόν ανύπαρκτο. Μετά από 3 χρόνια διεργασιών και με τη γειτονική εξέγερση να σπρώχνει και στο δικό μας χώρο τις διεργασίες καθορισμού σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο προβάλλει ξανά, σε πιο ώριμη μορφή, η ίδια ανάγκη: της συνεύρεσης διαφόρων αφετηριών σκέψης, τάσεων και πρακτικών. Ίσως έτσι να φανεί εκ νέου πού βρίσκεται η εναλλακτική-ελευθεριακή σκέψη, ποιες ριζοσπαστικές ιδέες υπάρχουν και ποιες μπορεί να είναι οι καινούριες μορφές πολιτικής δράσης με τα νέα δεδομένα.

Ξέρουμε ότι οι κατεστημένες κοινωνικές δομές βασίζονται σε έννοιες με κατεστημένο κοινωνικό περιεχόμενο. Θέλουμε να ανατρέψουμε αυτό το περιεχόμενο. Θέλουμε να διαρρήξουμε τα υπάρχοντα πλαίσια αντίληψης και να απαλλοτριώσουμε τις λέξεις από τις νεοφιλελεύθερες τους σημασίες -να κατανοήσουμε την ελευθερία ως κάτι πέραν της αγοράς, την εργασία ως κάτι πέραν της δουλειάς, την αξία ως κάτι πέραν της ποσότητας, την σεξουαλικότητα ως κάτι πέραν της διαφήμισης, την ασφάλεια ως κάτι πέραν της αστυνόμευσης, την κοινότητα ως κάτι πέραν του έθνους. Θέλουμε να ανοίξουμε θέματα που η εξουσία κρατά κλειστά γιατί δυναμιτίζουν την κοινωνική συν(εν)οχή.

Θέλουμεν να 'ννοίξουμεν ΦΑΛΙΕΣ! **

Προσκαλούμε φαλιαδώρους*** για διχτύωση και συνεργασία. Σχολιάστε ή στείλετε μας βίντεο, φωτογραφίες, άρθρα, συνεντεύξεις, απόψεις, αναλύσεις στο falies@mail.org

*Φάλιες = τεχνητές τρύπες σε μεταλλείο που δημιουργούνταν με τη χρήση φαλιομηχανής (είδος κομπρεσέρ), όπου τοποθετούσαν εκρηκτικές ύλες για εξόρυξη του μεταλλεύματος.

**Αννοιάω φάλιες = (φράση που χρησιμοποιείται στην κυπριακή καθομιλουμένη, μεταφορική έννοια) αμφισβητώ τα δεδομένα, ταράζω τα νερά, ανοίγω νέα θέματα .

***Φαλιαδώροι = ομάδες μεταλλωρύχων που χειρίζονταν τις φαλιομηχανές στα κυπριακά μεταλλεία

*και *** : από το “Μικρά Χέρια, Η συνεισφορά των παιδιών στα μεταλλεία της Κύπρου τον 20ο αιώνα”, Λουκάς Αντωνίου, Κέντρο Μελέτης της Παιδικής και Εφηβικής Ηλικίας, Λευκωσία, 2004

Οι πρώτες 4 ηλεκτρονικές εκδόσεις βρίσκονταν στο αρχείο των Φάλιων στη διεύθυνση www.falies.org, το οποίο τώρα έχει κατεβεί,

ενώ κάποια κείμενα υπάρχουν και στην δεύτερη μας διεύθυνση/απόπειρα

<http://falies.wordpress.com>.

Τα κείμενα αυτά έχουν επαναφορτωθεί στο “Παλιότερα Αρχεία Φάλιων” στο οποίο μπορείτε να έχετε πρόσβαση από την Αρχική σελίδα ή κάνοντας κλικ

εδώ <http://falies.com/παλιότερα-αρχεία-φάλιων>